

Վահան Տերյան

Որպես ծաղիկն է անխոս գունատվում

Որպես ծաղիկն է անխոս գունատվում
Տուրտ շրվաքի մեջ արևից հեռի,
Այնպես թող սերը մեռնի իմ սրտում,
Որ քաղցր կյանքիդ տխրանք չբերի...
Ես լուռ կթաղեմ իմ ցավը միակ,
Ջվարթ կժպտամ բախտավորի պես,
Երբեք չեմ բանա սրտիս մութը փակ,
Երբեք չեմ հայտնի իմ տանջանքը քեզ.
Որ պայծառ ժպտաս կյանքի երեսին,
Որ ոչ մի տրտունջ սիրտդ չհուզե,
Որ չընտորես իմ ցավի մասին,
Որ քո թունավոր խոսքը չըկասե...

1905